

да отвори. Той завари Серафима седналъ на пейката и, както вчера, рѣжеше си хлѣбъ съ костурката и закусваше. Еню се изправи предъ него, изгледа го продължително, следъ туй каза :

— Ти какво си направилъ ?

— Какво съмъ направилъ. Никому нищо не съмъ направилъ, — кротко отвърна Серафимъ.

— Далъ си пари на Павлина, оназъ, дето снощи бѣше тука, дето искаше пари отъ мене. Азъ сега бѣхъ у тѣхъ, тя ми каза. Какъ тѣй давашъ пари на човѣкъ, когото не познавашъ ? Че може да те излъже, може да не ти ги върне.

— Ба, ще ми ги върне тя. Нека заведе мжжа си на болницата, може да му помогнатъ докторитѣ. А пъкъ моитѣ пари ще ги върне. На насъ, помежду ни, условието знаешъ ли какъ е ? — Когато Господъ на нея, и тя на мене. Азъ не бързамъ.

Еню прехапа устнитѣ си и замълча.

— А палто ? Съ какво ще си купишъ палто ? — каза той.

— Че нали имамъ палто ? Я го я ! — Серафимъ взе палтото отъ пейката и го разгъна. — Хубаво си е то, мойто палто, нищо не му е . . .

Той се усмихваше и леко поклащаше глава, каточе броеше кръпкитѣ, или каточе си